

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Απόγεμα. Σάββατο απόγεμα, γεμάτο φως. Απρίλης. Στην αυλή είχανε μαζευτεί κάμποσοι. Είχαν έρθει και από τα γειτονικά σπίτια, κάτι γυναίκες κι ένα τσούρμιο πιτσιρικάκια.

- Απαρτία έχουμε σήμερα, είπε ο παππούς, που είχε βγει κι αυτός στην αυλή τσουλώντας την καρέκλα του με τις ρόδες. Το πόδι του, το αριστερό, ήτανε χρόνια παράλυτο.

Το αγόρι δούλευε πυρετωδώς. Γυάλιζε τώρα το τιμόνι. Οι άλλοι, γύρω του, χαζεύανε το ποδήλατο, που ήτανε το γεγονός της ημέρας στην αυλή. Σε λίγο, θ' ανέβαινε το αγόρι στο ποδήλατο, και ύστερα . . . ύστερα θα χαλούσε ο κόσμος. Θα έκανε βόλτες σ' όλη τη γειτονιά κι όλοι θα το καμαρώνανε πάνω στ' ολοκαίνουριο ποδήλατο, που το είχε φέρει πριν από μισή ώρα μόλις.

Στο μεταξύ, το αγόρι δεν έδινε προσοχή σε ό,τι γινότανε γύρω του. Γυάλισε το τιμόνι, το σκελετό, τα πετάλια . . .

Δεκαπέντε χρονών, μελαχρινό, λυγερό, δούλευε από δώδεκα χρονών σ' ένα μηχανουργείο.

Εκείνο το απόγεμα, είχε κάνει πραγματικότητα το μεγάλο του όνειρο : να πάρει ποδήλατο. Δύο χρόνια αγωνίστηκε γι αυτό. Στερήθηκε τα πάντα : το σινεμά, το ποδόσφαιρο, ακόμα και το τσιγάρο πού τραβούσε πότε πότε, στη ζούλα. Στο μηχανουργείο δούλευε υπερωρίες, τσακιζότανε στη δουλειά, γύριζε το βράδυ λιώμα από την κούραση, μα τ' όνειρο του, του έδινε κουράγιο και δε λύγιζε. Και να που ήρθε η ώρα ! Εκείνο τ' απόγεμα, Σάββατο απόγεμα, σκόλασε από το μηχανουργείο λίγο νωρίτερα, πήγε στο μαγαζί, έδωσε ένα μάτσο λεφτά προκαταβολή, το υπόλοιπο θα το 'δινε με δόσεις, κάθε μήνα, πήρε το ποδήλατο, και τώρα, στην αυλή . . .

- Άτιμο ποδάρι ! είπε ο παππούς. 'Αν δεν ήσουνα του λόγου σου, θα 'κανα κι εγώ μια βόλτα. Και χάιδεψε τα γένια του.

- Μωρέ σεις, έπρεπε να ξουριστώ μέρα πού 'ναι σήμερα ! φώναξε. Βάλτε νερό να ζεσταθεί, γρήγορα ! Η νύφη του, η μάνα τού αγοριού, έτρεξε κι άναψε το καμινέτο.

'Ελειπε ένας! Ο πατέρας του παιδιού! Τον είχανε πιάσει οι Γερμανοί σ' ένα μπλόκο, στην κατοχή, και τον εκτελέσανε δυο μήνες αργότερα.

Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει. Όλα ήταν έτοιμα. Το ποδήλατο άστραφτε ολάκερο. Τέσσερις σημαιούλες κυμάτιζαν πάνω του.

Ο παππούς, φρεσκοξυρισμένος - είχε κοπεί δυο φορές στη βιασύνη του - ήτανε τώρα έξω από την ξύλινη πόρτα της αυλής και γύρω του όλοι οι άλλοι. Η μάνα, με την ποδιά στη μέση, έκανε πως κάτι της μπήκε στο μάτι τάχα, για να σκουπίσει, με τρόπο, το δάκρυ που είχε κυλήσει. Τα πιτσιρικάκια είχανε ανοίξει κάτι πελώρια στόματα, χαζεύοντας. Από τη συγκίνησή τους, τρέχανε οι μύτες τους.

Όλα ήταν έτοιμα. Το ποδήλατο, το αγόρι, και οι άλλοι.

Πλύθηκε, άλλαξε, έβαλε το χρωματιστό καρρώ πουκάμισο και το γκρι παντελόνι που το είχε για τις Κυριακές.

Όλα ήταν έτοιμα. Αλλά όχι, έλειπε κάτι, που ήρθε κείνη τη στιγμή : ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, που το χέρι ενός κοριτσιού το έβαλε στο τιμόνι. Τα μάγουλα του αγοριού γινήκανε πιο κόκκινα κι από το τριαντάφυλλο.

Και ξεκίνησε... Στην αρχή, πήγαινε αργά, σαν τον καβαλάρη που πρωτοκαβαλάει ένα άλογο και θέλει να το γνωρίσει. Μα ύστερα πήγαινε όλο και πιο γρήγορα.

Τώρα είχανε μαζευτεί κι άλλοι μπροστά στην εξώπορτα της αυλής. Ήτανε κάτι καινούριο για τη φτωχογειτονιά τούτο το ποδήλατο. Κάτι που ήρθε να ταραξεί τα στεκούμενα νερά.

Το αγόρι έτρεξε πρώτα στο δρόμο, που ήτανε μπροστά στο σπίτι του, ύστερα χάθηκε στη γωνιά, σε λίγο ξαναφάνηκε από δεξιά και ξαναπέρασε μπροστά από το σπίτι του, ξαναχάθηκε στη γωνιά και σε λίγο φάνηκε από αριστερά και ξαναπέρασε μπροστά από το σπίτι του... Κοίταζε καμιά φορά, έτσι καθώς έτρεχε, τους ανθρώπους μπροστά στην εξώπορτα της αυλής που σαλεύανε ψηλά τα χέρια τους και φωνάζανε, μα οι φωνές τους, φτάνανε στ' αυτιά του σαν ένα βαθύ βουητό. Και ξεχώριζε το κορίτσι που είχε βάλει στο τιμόνι το κόκκινο τριαντάφυλλο.

Άρχισε τις ακροβασίες σε λίγο. Έτρεχε χωρίς να βαστάει το τιμόνι τώρα. Οι άνθρωποι μπροστά στην εξώπορτα της αυλής ενθουσιάστηκαν ακόμα πιο πολύ, τα χέρια τους σαλεύανε ψηλά και φωνάζανε ακόμα πιο δυνατά. Το αγόρι ζύγωνε τώρα στην κορυφή τού θριάμβου του. Έτρεχε, έτρεχε... Και κοίταζε τούς ανθρώπους που ήταν εκεί, έβλεπε τα χέρια τους που σαλεύανε ψηλά, άκουγε τις φωνές τους, ξεχώριζε το κορίτσι που είχε βάλει στο τιμόνι το κόκκινο τριαντάφυλλο, και τη στιγμή που κατηφόριζε το φορτηγό των τριών τόνων οι άνθρωποι το είδανε, μα το αγόρι δεν το είδε... Κοίταζε τους ανθρώπους κείνη την ώρα, είδε τα χέρια τους που σαλεύανε ακόμα πιο ψηλά, άκουσε τις φωνές τους ακόμα πιο δυνατές, θάρρεψε πως ήτανε από τον ενθουσιασμό τους που είχε κορυφωθεί, είδε ακόμα μια φορά το κορίτσι, το κορίτσι που είχε βάλει στο τιμόνι το κόκκινο τριαντάφυλλο. Άξαφνα ένα κόκκινο τριαντάφυλλο ήρθε μπροστά στα μάτια του, άξαφνα ολάκερος ο κόσμος γίνηκε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Αντώνης Σαμαράκης

Από τη συλλογή «Ζητείται Ελπίς»

Ερωτήσεις

- Τι λέει ο συγγραφέας για την ηλικία, το παρουσιαστικό και τη δουλειά του αγοριού;

- Πώς δικαιολογείται ο μεγάλος ενθουσιασμός που εκδήλωσαν οι γείτονες για το ποδήλατο του αγοριού;

- Πώς εκδηλώνει ο παππούς τη συγκίνηση και τον ενθουσιασμό του για το καινούργιο ποδήλατο του αγοριού;

- Το διήγημα τελειώνει με τη φράση "...ολάκερος ο κόσμος γίνηκε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο." Τι συνέβηκε τελικά;

Γραμματική

• Υποθετικός λόγος

1^{ος} υποθετικός λόγος

- Αν αγοράσω καινούριο ποδήλατο,
θα δώσω το παλιό στον αδελφό μου.

2^{ος} υποθετικός λόγος

- Αν αγόραζα καινούριο ποδήλατο,
θα έδινα το παλιό στον αδελφό μου.

- Συμπληρώστε τις υποθετικές προτάσεις με την κατάλληλη απόδοση:

- Αν ήταν το ποδάρι μου γερό, _____.
- Αν δουλέψω υπερωρίες, _____.
- Αν κάνω μερικές ακροβασίες, _____.
- Αν το αγόρι πρόσεχε το φορτηγό, _____.

Το ποδήλατο

Κώστας Μακεδόνας, 1996

Παίρνω ένα ποδήλατο και φεύγω για τ' αδύνατο
κρατάω στο χέρι το κλειδί
πιάνω το τιμόνι ο σφυγμός μου δυναμώνει
το έργο κάπου το 'χω ξαναδεί

*Ήμουν μικρό παιδάκι με καθαρή καρδιά
είχα τ' όνειρό μου, το ποδήλατό μου
κι όλα έμοιαζαν σωστά
έγινα δεκάξι, κι όλα ήταν εντάξει
είχα μια ζωή μπροστά*

Το ποδήλατό μου, ήταν πάντοτε δικό μου
και με πήγαινε πολύ μακριά
μέσα στη Σαχάρα, σαν την πιο βαθιά λαχτάρα
μ' οδηγούσε πέρα απ' τη χαρά

Και τώρα στον αγώνα, ξανά απ' την αρχή
Φόρτσα στο πετάλι, να 'ρθουνε κι οι άλλοι
πάμε για ορθοπεταλιές
τα ποδήλατά μας, όπως τα όνειρά μας
ξέρουν από ανηφορίες

http://top-greek-songs.blogspot.com/2009/08/blog-post_1561.html

